

Liesl Robbin Shurtliff
Baserad på en sann berättelse

Jojo- beslutet

*”Med sin stilla röst Guds Ande leder mig”
(Liahona, apr. 2006, s. LS13).*

Lea och mamma hade nästan handlat klart. Då började mamma titta på kläder.

”Det tar bara några minuter”, sa mamma.

Lea suckade. När mamma sa ”några minuter”, så betydde det ibland 20!

Lea hittade en hylla med leksaker i närheten. Hon bläddrade igenom en målarbok och studsade en boll några gånger. Men det blev tråkigt ganska snabbt.

Då drog hon fram något blankt och runt. Det var en jojo! Den såg ut precis som den jojo Oskar hade tagit med sig till skolan förra veckan. På rasten visade han alla sina roliga rörelser med jojon. De hade namn, som ”gå med hunden” och ”runt hela världen”. Lea hade frågat honom om hon kunde

pröva, men Oskar lät henne inte göra det.

Lea satte öglan på snöret runt fingret. Hon släppte jojon och drog sedan i tråden som hon hade sett Oskar göra. Jojon slog i golvet med en *duns*. Hon försökte igen. Efter några försök kunde hon få tillbaka jojon till handen! Om hon kunde lära sig det så snabbt, skulle hon förmodligen lära sig att göra de andra rörelserna som Oskar hade gjort.

Det var då som Lea tittade på prislappen. Hon rynkade pannan. Hon hade inte alls så mycket pengar i pengaburken hemma!

”Jag är nästan klar, Lea”, ropade mamma.

Lea suckade. Hon skulle just lägga tillbaka jojon när hon fick en idé. Jojon var inte så stor. Hon kunde bara lägga den i fickan och behålla den! Butiksägaren tittade inte åt hennes håll. Ingen skulle någonsin få veta det. Hon kunde behålla den för alltid och lära sig nya rörelser. Och barnen i skolan skulle tycka att hon var cool.

När Lea tittade ner på jojon i handen kände hon sig illa till mods och nervös. Hennes händer var svettiga. Hon höll hårdare om jojon. Vad var den här dålig känslan? Hon ville att den skulle gå bort.

Sedan kom hon ihåg något som pappa hade sagt till henne innan hon döptes.

”När du är döpt får du den Helige Andens gåva”, hade pappa sagt. ”Den Helige Anden hjälper oss att göra bra val. Han talar till oss med en stilla och mild röst.”

”Pratar han med mig?” frågade Lea.

”Inte direkt”, sa pappa. ”Det kan vara som en tanke du får. Eller en känsla inom dig.”

”Vilken slags känsla?”

”Det är olika för alla”, sa pappa.

”Men oftast när du gör något bra, hjälper den Helige Anden dig att känna dig lugn och tillfreds. När det är något farligt så varnar han dig.

Och när du vill göra något som är fel, lämnar den Helige Anden dig och du känner dig förvirrad eller olycklig.”

Lea tittade ner på jojon. Hon ville *verkligen* ha den. Men hon visste att den Helige Anden talade om för henne att det var fel att stjäla.

Lea lade tillbaka jojon på hyllan. Så fort hon hade gjort det kände hon sig lugn och varm. Hon gick tillbaka till mamma.

”Jag är klar”, sa mamma. ”Är du redo att gå?”

Lea log. ”Ja.”

När de gick ut ur affären kände Lea sig så ljus och glad som solsken. Jojon kanske hade varit rolig ett tag. Men att följa den Helige Anden var något som hon *alltid* ville göra. ●

Författaren bor i Illinois, USA.

En dag i skolan hade jag ett stavningsprov och min lärare sa ett ord som jag inte hade en aning om hur man stavade. Jag fick panik! Och jag tittade på någon annans papper. Efter provet kändes det inte bra i magen. Jag berättade för mamma att jag hade tittat på någon annans papper. Jag visste att känslan jag hade kom från den Helige Anden. Jag vet att jag alltid borde lyssna på den Helige Anden.

Jonah J., 8 år, Idaho, USA